

Frauke
Scheunemannová

Winston

Medzi
mačkami a myšami

Albatros

Winston: Medzi mačkami a myšami

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

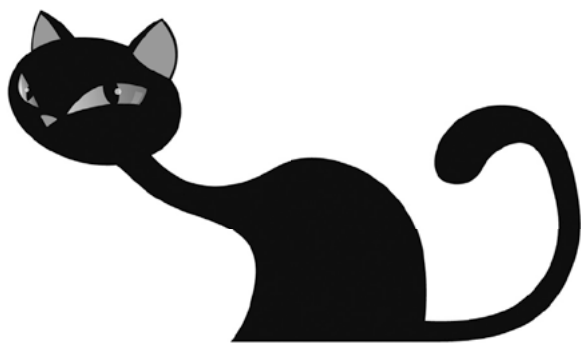

Frauke Scheunemannová
Winston: Medzi mačkami a myšami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Frauke Scheunemannová

Winston

Medzi
mačkami a myšami

Albatros

Winstonovmu priaznivcovi Áronovi

Title of the original German edition:

Winston – Lizenz zum Mäusejagen

© 2017 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

Translation © Anna Lackovičová, 2019

ISBN 978-80-566-0892-0

Prolog

Alebo: prečo aj špičkoví detektívi niekedy zneistejú

„Nože pristúp bližšie, ty úbohý mrňavý kocúrik. Na takom niečom si pochutnávam denne na raňajky, ale to sa ani poriadne nenasýtím.“

Sardinkáňoš! Predo mnou na strešnom tráme sedí strašidlo s jagavými jedovatými očami a prská na mňa. Je gigantické – prinajmenej také ako môj mačací priateľ Drsníak a širšie než dlhšie. Som rozhodne odvážny kocúr, ale momenálne sa mi ježia všetky chlpy od špičky chvosta až po uši. Strašidlo vyciera zuby. Vpredu sa mu lesknú obrovské štyri rezáky. Odhadujem, že by ma nimi mohlo poriadne pohrýzť. Neisto ustúpim o krok dozadu. Len teraz nestratiť rovnováhu! Trám, na ktorom obaja sme, sa kníše a nachádzame sa päť metrov nad zemou.

„No čo, poondial si sa od strachu?“ vyvyšuje sa stra-

šidlo. „Nie div. Voči mne nemáš nijaké šance. Radšej sa odtiaľto prac. Ďaleko sa aj tak nedostaneš, ako iste vieš. Inak z teba spravím fašírku.“

To neznie dobre, hoci proti fašírkam nič nemám. Keď naša domáca pomocníčka Anna robí fašírku, pridáva do nej aj štipku petržlenu. Vtedy bývam nanajvýš spokojný. Sám by som si to pripraviť nevedel, najmä frikadelky nie. A to by mi vari aj krájali chvost? Mne? Winstonovi Churchillovi, najmúdrejšiemu a najodvážnejšiemu kocúrovi na svete? Rozhodne nie! (...)

„Ehm, myslím, že tu ide o menšie nedorozumenie, pane. Nechcem vyvolať nijakú konfrontáciu, a už vôbec nie s vami, šéfom myší. Ja tu vlastne hľadám moju milú. Volá sa Odeta. Je to krásna, nápadne biela mačka. Nevideli ste ju náhodou niekde?“

Nato strašidlo ustúpi dozadu. Zjavne si musí svoju odpoveď premyslieť, čo nie je najlepšie, lebo sa mi chce postaviť zoči-voči.

„Myslíš takú tučnú dlhosrstú? Čo fučí na každom kroku?“

Sardinkáňoš! To vraví vari o mojej Odete? To je veru drzosť! Za to by som ho mohol vyzvať na súboj. Ale áno, v bokoch v poslednom čase Odeta mierne pribrala, no mala na to dobrý dôvod. Vlastne ten najlepší.

„Odeta nie je tučná! Je prekrásna,“ zaprskám teraz ja na strašidlo. „Teda videl si ju tu alebo nie? Chcem odpoveď, stručnú a priamu.“

Namiesto odpovede však strašidlo urobí veľký skok dopredu a prudko narazí labou o môj citlivý nos. Po celom tele sa mi rozhostí pichavá bolesť, stratím rovnováhu a nedokážem sa udržať na drevenom tráme. Ešte pri padaní zaregistrujem, ako strašidlo dáva znamenie komusi, kto stojí pod ním. Potom sa mi zatmie pred očami...

Milované mačacie šestorčatá

„Nuž teda, Kira, ak sa teraz pozrieš sem, uvidíš to dosť jasne.“ Veterinárna doktorka Wilmesová prisúva malý monitor ku Kire a ku mne, pričom akousi tyčkou jazdí po Odetinom brušku. „Jedno, dve, tri, štyri... a tuhľa je piate.“ V Odetinom brušku sa tmolí päť malých mačiatok. Potom na jednom mieste Wilmesová tyčku podrží dlhšie. „Ach, a tu vidím dokonca aj šieste mača. Srdečne blahoželám. No vyzerá to na pomerne skorý vrh.“

S neuveriteľným úžasom pozorujem sivý obraz na monitore. Toto že budú *moje mačence*? Odetine mláďatká? *Moje* deti? A ako sa z tohto televízorčeka dostanú von? Pozorne hľadím a oňuchávam obrazovku. Doktorka Wilmesová sa smeje.

„To žasneš, Winston, čo? Dozvedieť sa, že budeš otcom, musí byť pre teba vzrušujúce.“

Otcom. Ako zvláštne mi to znie! Až tak trochu de-

sivo. A veľa si toho pod tým ani neviem predstaviť. Vlastného otca som totiž nikdy nepoznal. Na nástennej tabuli môjho chovateľa som videl jeho fotografiu a viem, že to bol kocúr plemena britskej krátkosrstej mačky, šampión so sivou srstou a s majestátnym držaním. Ale ani tušenie nemám o tom, či bol aj dobrým otcom. Skrátka – chýba mi vzor.

Werner Hagedorn, človek u ktorého odjakživa bývam, tiež nie je otcom, lebo koniec koncov nemá nijaké deti. Pritom to však celkom tak nie je. Už istý čas bývame s Kirou a jej matkou Annou. Kira má trinásť rokov a je to moja najlepšia človečia kamarátka. Prišla k nám, ako vravím, so svojou matkou, ktorá u nás nastúpila ako Wernerova gazdiná. Časom sa Anna a Werner do seba zamilovali, predstavujú párik a spolu s Kirou tvoria vlastne rodinu. Takže sa nazdávam, že Wenera treba brať už skoro ako Kirinho otca. Pomáha jej s domácimi úlohami a za zlého počasia ju vozieva do školy. Spolu s Annou nadáva Kire, keď nechá po byte porozhadzované veci. Okrem toho jej sem-tam vypomôže pri švindľovaní s ospravedlivenkami, ak si neurobí úlohu. Dosvedčí jej napríklad, že si jej úlohu omylom zobral do práce, teda na univerzitu. Je tam totiž profesorom fyziky. To na väčšinu učiteľov dosť zapôsobí a potom to nenažalujú Anne. Perfektný trik!

Prečo to teraz vlastne spomínam? Aha, v súvislosti

s otcovstvom. Taký ako Werner by teda mal byť aj skutočný otec: niekto, kto decko pokarhá za neplechu, ale nenechá ho v kaši a pomôže celú záležitosť vyžehliť. A takým otcom by som chcel byť pre Odetine a moje deti. Aj keď ony, pochopiteľne, školu navštevovať nebudú. Iba ak školu života.

„A čo myslíte, kedy sa tie mačence narodia?“ vyzvedá sa Werner. Doktorka sa opäť zahľadí na obrazovku a chvíľu rozmýšľa.

„Hm, normálna ťarchavosť trvá u mačiek 63 dní. Odhadujem, že tieto plody potrebujú ešte dobrý týždeň. Takže koncom budúceho týždňa majte pripravený vrhový koterec, teda takú mačaciu pôrodnicu.“

„Koncom budúceho týždňa? Vrhový koterec?“ pýta sa Werner. Zdá sa, že tým nie je práve nadšený.

„Áno, dnes je piatok, a predpokladám, že tá vaša osrstená nádhera by mala prísť na svet tak o osem dní. Vrhový koterec by mal byť taký akurát pre mačaciu rodičku a jej mladé, pán Hagedorn, teda nič nákladné.“

„No je tu problém,“ zamrmle Werner.

„Čo prosím?“ pýta sa prísny hlasom Wilmesová.
„Vari sa netešíte?“

„Ale teším, teším,“ ubezpečuje ju Werner. Ibaže vec sa má tak, že koncom budúceho týždňa sa žením a nebudem v Hamburgu, ale trocha južnejšie, v romanticknej polabskej oblasti Lüneburské lúky. Moju

nastávajúcu tam nadchlo jedno gazdovstvo. Budeme sa brať tam.“

Doktorka zvráťí čelo.

„Chápem. Takže mačací vrh v spomínanom termíne zjavne nevyhovuje vašim plánom. Neodporúčam vám však, aby ste nechávali mačku samu. Je nesporné, že väčšina mačiek nepotrebuje pri vrhu nijakú pomoc okolia. Ale môže sa stať, že niečo nepôjde tak, ako má, a vtedy by bolo dobré, keby bol niekto v strehu a privola ma. Nechcem vám naháňať strach, ale iste ani vy nechcete riskovať, že by sa Odete alebo mačiatkam mohlo niečo stať.“

MŇAU!!! Nie. Rozhodne sa im nesmie nič stať! Vzrušene zoskočím zo stola a zadrapiím sa do Wernerovej nohavice.

„Au, Winston! Čo si zošalel? Veď to bolí! Bláznivý kocúr,“ karhá ma Werner.

„Prečo bláznivý?“ zastane sa ma Kira. „Iba sa bojím o svoju priateľku Odetu. To je predsa celkom logické.“

Doktorka Wilmesová sa zasmieje. „Áno, naozaj to tak vyzerá. Ale mohli by sme to urobiť aj inak. Koncom týždňa prinesiete nastávajúcu rodičku do mačacieho penziónu alebo na veterinárnu kliniku. Potom budete môcť pokojne svadbovať. A keď sa vrátite, mačence už budú na svete.“

Teraz by som sa potreboval oprieť o môj škrabací strom. Veď toto je ten najhorší nápad, aký tu mohol

odznieť. Nechcem tu nechať Odetu samu, ale rozhodne nesmiem chýbať ani pri tom, keď sa môj milovaný pán bude ženíť. Napokon, ide o rodinnú oslavu a také čosi SA NESMIE KONATĚ bezo mňa. Opäť zlostne zavrčím a potiahnem Wenera za nohavicu.

„Au, dočerta,“ zvýši hlas Wener a snaží sa nohu odťahnuť, čo sa mu, pochopiteľne, nemôže podariť bez toho, žeby som ho poškrabal.

„Ten nápad s penziónom pokladá Winston za hlúpy,“ uškrnie sa Kira. „Nie div. Chce sa zúčastniť na svadbe, ale aj byť s Odetou. Bude to predsa rodinná oslava.“

Kira je jednoducho tá najlepšia. A vie mi čítať myšlienky. Na začiatku nášho kamarátstva sa nám totiž jednoducho istým nedopatrením vymenili telá. A tak potom nejaký čas bola ona nútená žiť ako mačka v mojej koži, kým ja zasa som v jej tele musel chodiť do školy. Otrasný zážitok! Ale vďaka tomu viem čítať. Spätnou zámenou sa to všetko napokon opäť dalo do poriadku, no ja som si aj po tomto zážitku svoju užitočnú, pre mňa však zvláštnu schopnosť udržal doteraz.

Wener sa na mňa zamyslene zahľadí.

„Možno máš pravdu, Kira. Čo myslíte, pani doktorka, mohli by sme tam so sebou vziať aj Odetu? Na to gazdovstvo... do celkom cudzieho prostredia. A hádam tam budú mať aj vrhový koterec, o akom sme sa bavili...“

Na počudovanie – doktorka prikývne.

„Samozrejme. Veď prečo nie? Nakoniec, cudzím prostredím by bol pre Odetu aj zvierací penzión. Dôležité je najmä to, aby mala nejaký kútik, kam sa bude môcť utiahnuť, a aby pri nej bola spoľahlivá osoba, ktorá na ňu dohliadne. Potom by malo všetko ísť hladko.“

Werner si povzdychne.

„Ale ako o tom presvedčím Annu? A babušku? Myslím, že obidve dámy majú určité vlastné predstavy o svadbe a mačací vrh do toho isto-iste nespadá.“

Bude to zrejme tak. Anna si totiž už niekoľko týždňov robila plány na tento slávnostný deň svojho života. Po celom byte sa nám povalujú časopisy s usmiateymi tvármi šťastných dvojíc, pre ktoré bola kúpa obleku a svadobných šiat priam štátnickým aktom. A skôr než sa Werner a Anna rozhodli pre dané gazdovstvo, obzreli si prinajmenej päťtisíc iných hotelov a reštaurácií. No dobre, možno nie až toľko, rozhodne však veľa. To, že všetko musela odsúhlasiť aj babuška, im situáciu nijako neuľahčovalo, lebo Kirina stará mama vie riadne rýpať do ľudí. Zdá sa mi, že Wernerovi v poslednom čase dokonca pribudlo šedin. Toľko, ako mal môj otec Leroy of Riverbanks-Mulberry, ich síce ešte nemá, no už mu k tomu veľa nechýba.

„Ale no tak, Werner,“ upokojuje ho Kira, „nože sa o tom s Annou pohovárjaj. Ty jej to už nejako rozumne vysvetlíš, veď mačky má rada. A s babuškou si

hlavu nelám, ju si beriem na starosť ja. Keď sa s ňou porozprávam, nebude iste protirečiť. Uvidíš, že všetko dobre dopadne. Vaša svadba A AJ ten mačací vrh. Či už s vrhovým kotercom, alebo bez neho.“

Moja zlatá Kira! Má to celé pevne vo svojich rukách.

Prvé dojmy z gazdovstva Schulzeovcov - Naumannovcov

„Ja už skazala vam, čo brať soboj košku ne chorošij nápad. Ten mačací penzión by bol lučše.“

Takto frflala babuška počas celej jazdy na Lüneburské lúky. Nepáčilo sa jej, že sme vzali aj Odetu. Na to, aby to prijala pokojne, Kirine presvedčovacie schopnosti nestačili. Dobre, že Werner nestíkol ten vrhový koterec, aj tak by sa nám nevošiel do batožinového priestoru auta. A takto aspoň mohla mať Odeta pohodlie na zadnom sedadle už od začiatku jazdy. To síce nebola nijaká záruka hladkého priebehu, ale istota je istota, veď gravidnej môže prísť každú chvíľu zle. Odeta sa ničomu nepriečila. Babušku tieto veci síce nezaujímali, ale vedieť o všetkom predsa len musela, veď Anna je jej dcéra.

Babuška teda celou cestou hundre a rúha sa Bohu, že tento mačací vrh môže vážne prekaziť jej predstavu o vysnívanej svadbe milovanej dcéry.

Vlastne by celá táto od božieho riadenia závislá záležitosť mala byť pravdepodobnejšie v kompetencii pastorky Simony, Wernerovej sestry. Simonu však trápia skôr organizačné veci okolo príchodu, svadby a celkového priebehu v súvislosti s naším pobytom na gazdovstve.

Keď Werner konečne s autom zastane a Kira otvorí dvere, vyskočím von ako prvý, lebo mi je nevoľno z babuškinho sladkastého parfumu – nie div, že Odete už cestou prichádzalo zle a sťažovala sa, že napokon to ani nevydrží.

Uvoľnene sa nadýchnem, potom sa chcem opätovne zhlboka... a fuj... Čo za rybacinu to tu páchne?

Fuj!

To tu teda vyzerá! Po pravej strane sa parí z kopy hnoja, hneď za tým je dlhočizná stajňa, odkiaľ na nás zvedavo čumia hrivnaté konské hlavy. A tam obďaleč sa pred nami črtá trávnatá lúka. Na nej sa prechádza veľa-preveľa ďalších KONÍ.

Brr! Čo to má byť? Ja predsa nemám rád konský hnoj! Toto veru naozaj nie je miesto, kde by malo prísť na svet šesť ušlachtilých mačiatok. Veď čo si tie mladé pomyslia, keď sa tu rozhliadnu? Nie veru, potomkovia Winstona Churchilla, najdôvtipnejšieho a najchytrejšieho kocúra na svete, a prekrásnej mačičky Odety si nezaslúžia takéto nedôstojné prijatie na svet.

No dobre, naľavo to na gazdovstve ako-tak k sve-

tu vyzerá a prilahlé budovy pôsobia udržiavaným dojmom. Len ten neznesiteľný, odporný sladkastý smrad, čo sa tu všade vznáša! Fuj, sardinkáňoš! Toto sa naozaj nedá zniesť.

Kira už medzitým zložila Odetu zo zadného sedadla a rozhliada sa po dvore. Obe sú priam unesené. Ale veď to nie je možné! Toto predsa vôbec nie je Kirin svet, je to mestské dieťa. Zvierací pach, hnoj, seno a slama, konské uši a vypúlené konské oči nemôžu predsa byť nič pre moju človečiu kamarátku Kiru.

A vôbec už nie prijateľné pre moju milovanú Odetu. „Zlatko,“ zamňaučím jej, „som celkom zhrozený z toho, kde to vlastne sme. To mi musíš veriť.“ Rád by som ju ubezpečil, že si hneď dáme spiatočku. Len sa bojím, že bez Wernerovej dopravy by to už teraz mohlo byť pre Odetu príďaleko.

Pohľad na rozžiarenú Annu i Wenera vo mne začína vzbudzovať podozrenie, že im sa tu naozaj páči. Čo sa im dačo pomotalo v hlavách? Oni vari ten zápach necítia? Čo im tak asi napadne, keď si uvedomia, že si na svoj najkrajší deň života vybrali takéto miesto?

„Winston, teraz sa, prosím ťa, uvoľni. Ja sa tu cítim úžasne. Ten čistulinký vzduch, tie dialavy! A tá zeleň! Vôbec si neviem predstaviť krajšie miesto, kde naše mladé uzrú svetlo sveta!“

Je to jasný prípad. Odetin pohľad je deformovaný tehotenskými hormónmi. Za normálnych okolností

by bola rovnako zdesená ako ja. Inak ako materskými hormónmi si naozaj neviem vysvetliť jej žiariace oči a hravý mačací úsmev.

Teraz sa dokonca vymanila z Kirinho náručia. A Kira ju ešte aj nechala odbehnúť. Hej! Kira! Nemohla by si opäť zdvihnúť Odetu? Ten prach, po ktorom chodia jej nôžky, jej vôbec neprospieva.

Ale bohviekde je Kira myslou! Je celkom očarená a Odeta ju teraz zjavne vôbec nezaujíma. Aj hlas sa jej, tuším, zmenil. Skrátka – nepoznávam ju. Pospevuje si: „Poníky, koníky, to je priam dojemne krásne!“ Čo sa to len s tou mojou Kirou porobilo?

Medzitým sa už Odeta šplhá na obrovský valcovitý stoh opretý o akúsi šopu bez dverí, ale Kira nič nepodniká, len si ďalej švitorí to svoje. „A čo myslíš, Werner, mohla by som si na niektorom koníkovi aj jazdiť?“

Čo by som mal teraz skôr? Zastaviť Odetu, nech sa nešplhá na ten hnusný zaprášený a určite aj nesmierne pichľavý stoh, alebo odvracať Kiru od tých jej jazdeckých úmyslov?

Odeta mi však nenecháva priestor na rozhodovanie, ale pohybuje sa po stohu s obdivuhodnou eleganciou a ľahkosťou, hoci to jej terajšiemu objemu bruška vôbec nezodpovedá. Kire zasa Werner odpovedá, že na tú možnosť jazdy na koni sa musí opýtať gazdu. Pre mňa z toho vyplýva, že Kiru môžem na hrozbu,

ktorá na ňu číha v konskom sedle, upozorniť aj ne-skôr a že teraz si musím vziať na paškál Odetu.

„Odetu, prosím ťa, okamžite zlez dole! Ani netušíš, čo všetko sa môže ukrývať v tom zaprášenom sene. Roztoče, blchy, bodavý hmyz... Nič, čo by mohlo prospieť tebe alebo našim mláďatkám.“

Ale Odetu bezstarostne mávne labkou. „Winston, uvoľni sa konečne! Tu hore je tak úžasne! Pofukuje tu ľahký vánok a to seno je také mäkké! Okrem toho som trocha vyčerpaná z cestovania a tu si môžem skvele odpočinúť. Nože buď taký láskavý a dožič mi to.“

Mňau! S tým rozhodne nemôžem nesúhlasiť. Lenže Odetu je nielen nesmierne krásna, ale aj nesmierne tvrdohlavá. A ak sa jej tam hore páči, zostane tam, aj keby som sa rozkrájal. Taká skrátka je a takú ju aj milujem. Aj keď je niekedy nesporné, že niečo viem lepšie ako ona, neuzná to. I tak som však nesmierne šťastný, že ju mám a že sa staneme rodičmi. Trvalo to dosť dlho, kým sa konečne rozhodla dať mi svoje srdce. Spočiatku ma totiž pokladala za ustráchaného domáceho kocúrika, za obyčajného bytového maznáčika. Chvalabohu, mojím superdetektívnym nasadením sa mi podarilo presvedčiť ju o tom, že v tomto smere predstavujem svetovú triedu. Spoločnými silami sme dostali za mreže aspoň piatich kriminálnikov, a to celkom bez podpory polície. Dospievam k záveru, že mi teraz neostáva iné, len sa učipiť k stohu a pohroziť jej tým, aké všako-

vaké nebezpečenstvá na ňu číhajú v týchto miestach. Ale ani to asi v jej prípade nestačí.

„Winston, prosím ťa, veď sa tu trochu porozhliadaj! Keď sedíš tam dolu a celý čas hľadáš na mňa nahor, jednoducho sa nemôžem uvoľniť.“

Sardinkáňoš! Prečo musí byť Odeta taká nerozvážna?! Ale – čo už, hádať sa s ňou nemôžem. Veď aj doktorka Wilmesová je toho názoru, že kotným mačacím dádam rozčuľovanie nerobí dobre.

A tak sa teda odtiaľto radšej stiahnem ja. Samozrejme, nie až tak, aby som stratil z dohľadu stoh, na ktorý Odeta vyliezla.

Pomalým krokom sa popri dlhočiznej stajni odtiahnem preč – a zrazu sa ocitám pri Kire.

„No čo, Winston, tiež si sa vybral na obhliadkovú vychádzku? Ja som vlastne pôvodne chcela pomáhať našim pri vypratávaní auta. Ale Werner s mamou i s babuškou sa už išli dnu prihlásiť a prevziať si kľúče. A tak som využila príležitosť a zašila som sa.“ Sprisahanecky na mňa žmurkne. Je pojašená, opejenná šťastím a jej hlas mi znie cudzo.

„Ach, Winston,“ povzdychne si uveličene, „vždy som túžila byť na takomto mieste s poníkmi. Aj pre Odetu je to to pravé miesto. Môže priviesť na svet svoje potomstvo v čistej prírode, plnej zelene a na čerstvom vzduchu.“

Zagánim na ňu. „Čože? Kde je tu čistý vzduch, Kira?

Veď tu odporne smrdí! A v zeleni číhajú tisícky nebezpečnstiev: hady, kobyľky, červy, včely, muchy a katastrofálne množstvo bodavého hmyzu...“ Vyčítavo jej vymňaukávam všetky nebezpečenstvá, ale Kira je myšlienkami kdesi celkom ďaleko.

„Aha, pozri sa, Winston, vidíš tamtoho krásneho čierneho poníka na pastvine powyše nás?“

Tak ja jej tu prichádzam poradiť, aby sa držala bokom od týchto oblúd a ona k nim vystiera ruky, tľapká ich po hrivách a prihovára sa im.

„Hej, ako sa voláš? Ja som Kira a práve zažívam opojenie.“ Potom sa hlučne rozosmeje a začne ostro a prudko (rovnako ako oslovené zviera) fučať a prskať.

FUJ! ODPORNÉ!

Kira sa stále smeje a ja už začínam pochybovať o jej zdravom rozume. Takto sa nesprávala nikdy, odkedy ju poznám. Kira je predsa rozumné dievča s briskným umom. Má logiku superdetektíva. S tým, že by s ňou prostý pohľad na odporné zvieratá mohol urobiť čosi takéto, som vôbec nerátal.

A začína sa to zhoršovať. Zo stajne bez dvier práve vychádza snehobiely kôň s hlavou veľkou ako slon (dobré, slona som nikdy naživo nevidel, iba ak v televízii) a zastane pri zvernici hneď vedľa čierneho poníka.

„Ach, hej,“ pozdraví Kira priateľsky aj toto biele strašidlo. „A ty si kto?“

„Wally,“ zaznie odpoveď.

V prvej chvíli sa mi zazdá, že by kôň naozaj mohol hovoriť. Viem, šialené. Ale tento náhly presun z hamburského domu do smradľavej nížinnej oblasti môže naozaj podnieťť všakovaké šialené myšlienky.

Napríklad teraz sa pri nás z ničoho nič objavil akýsi mladík a priateľsky sa usmieva na Kiru. Následne jej zľahka podá ruku a predstaví sa: „Mimochodom, som Luki Schulze-Naumann. A tento čierny poník je Bulli.“

Kira sa zachichoce a tiež mu podá ruku. „Ach, Bulli, rozkošné meno pre poníka. Nuž, a ja som Kira. Cez víkend sa tu bude vydávať moja mama.“

Luki pokýve hlavou. „To som si aj myslel. Patriš teda k spoločnosti svadobčanov. Máš rada kone?“

Prv než mu Kira stihne odpovedať, on sám potrasie hlavou. „To bola ale hlúpa otázka, však? Jasný, že ich máš rada! Inak by si zrejme nepostávala tu na pas-tvine s Wallym a Bullim.“ Kira sa opäť smeje, a znova veľmi nahlas a prenikavo. Preboha, čo je to s ňou?

„Som blázon do koní,“ vysvetľuje Kira mladíkovi, „a teraz ma začalo zaujímať všetko o nich. Nevieť zatial skoro nič, každá drobnosť je pre mňa nová, ale túžim sa o nich dozvedieť čo najviac. U nás v Hamburgu vídať totiž kone len zriedka. Aspoň tam, kde ja bývam. A pritom odjakživa túžim jazdiť na koni.“

Lukiho zjavne teší Kirin záujem o kone a navrhne jej: „Keď chceš, môžem ti ponúknuť malú jazdeckú

lekcii. Máme tu na tento účel zopár špeciálnych cvičných poníkov a koní.“

Kirine oči sa rozžiarila, akoby v nich mala prskavky. „To naozaj? To by si urobil?... To je úžasné!“

Keď Luki prikývne, Kira sa ho vypytuje ďalej. „A Bulli nie je náhodou jeden z tých cvičných? Možno by som si mohla zajazdiť hneď na ňom.“

Teraz však Luki pokrúti hlavou záporne.

„Bohužiaľ, to nejde. Na ňom jazdí len Lina, dcéra našich susedov. A nie je to cvičný poník. Bulli je totiž naozajstný šampión, zúčastnil sa dokonca aj na celonemeckých pretekoch.“

„Ach!“ Kire sa rozšíria oči a mne sa trochu ulaví, keďže moja kamarátka nemôže jazdiť na tomto čiernom poníkovi. To sa mi totiž nezdá dosť bezpečné.

Nie celkom bezpečný mi pripadá aj hluk, ktorý mi dolieha do uší zľava. Je to rachot či suchot? Nie, to je klepot! Je to klepot množstva malých kopýtok či nôžok. Veľmi zvláštne.

Zvuk vychádza z obrovskej haly, na ktorej je nápis JAZDIARENĚ.

Kira sa medzičasom celkom zahĺbila do rozhovoru s Lukim, a tak som sa rozhodol trochu podísť k miestu, odkiaľ prichádza hluk.

Pomaly sa ta zakrádam, hoci práve som začul, ako sa Luki pýta Kiry: „To zviera bez vôdzky, čo ťa všade sprevádza ako pes, je tvoj kocúr?“

Čože? Psovi podobné zviera bez vôdzky? No, pardon! Som ušľachtilá mačka a vyprosujem si, aby ma niekto porovnával s dákymsom.

„Áno, to je Winston a nie je môj, ale patrí Wernerovi Hagedornovi, maminmu ženíchovi, vlastne už čoskoro môjmu otčimovi. Tým chcem povedať, že onedlho bude Winston aj môj...“ Potom sa Kira na chvíľu odmlčí a následne dodáva: „Myslím však, že Winston patrí sám sebe. Žije u nás a je to môj priateľ. A zistila som, že nás práve teraz počúva.“

Presne tak – konečne opäť poznávam moju Kiru.

Opatrne prejdem k jazdeckej hale. Zľava i sprava sú záhony pestrých kvetov a medzi nimi úzka ulička. Dvere sú pootvorené. Ako nimi prechádzam, zrazu ma ovanie chladný vzduch z protiľahlej strany. Zaciťtim pach kože a zatuchnutej zeminy. To všetko zmiešané dokopy.

Obzerám sa navôkol – a zrazu jasne vnímam blížiaci sa dupot. Len-len stihnem uskočiť – takmer som sa dostal pod kopytá bezohľadného hnedáka, čo divo cvála naprieč halou. V sedle mu sedí mladá žena, ktorá nevyzerá práve šťastne. Koňom sa nerozumiem a ani sa nechcem, ale vo výrazoch človečích tvári sa vyznám až pridobre. A toto je výraz mimoriadne panický.

Tento kôň sa splašil, ako odhadujem. A odhadujem ešte aj to, že táto mladá žena si tak skoro do sedla ne-

sadne. Hnedý kôň sa nielenže šialene točí v kruhu, ale robí ešte aj akési divé premety. Napadá mi, že by som sa teraz mohol so smrteľnou odvahou hodiť koňovi do cesty a prinútiť ho, aby zastal, ale to určite nie je ten najlepší nápad. V blízkom čase sa predsa mám stať otcom a rád by som sa toho dožil. Správať sa tak bezhlavo a divoko ako ten hnedák by znamenalo doslova skazu. Zostáva mi jediné – vyburcovať na pomoc Kiru a toho Lukiho. Rozbehnem sa k nim.

Kira a Luki sú stále pri Wallym a Bullim a ostošest debatujú. Začnem sa Kire motať popod nohy a mňaukám pritom tak alarmujúco, ako sa len dá. Vzápätí skočím nazad do haly. Kira to hneď pochopí a beží okamžite za mnou. Aj Luki, ako predpokladám.

Na miesto činu dobiehame zadychčaní a práve vo chvíli, keď hnedák poľavil v cvale a mladá žena vyletela zo sedla ponad jeho hlavu. Prevalila sa na zem a dopadla na zadok. Aj hnedák zastal a tvári sa, akoby sa nič nestalo.

„Lina, preboha, ublížila si si? Mám privolať pomoc?“ kričí Luki a beží k nej.

Ona len pokrúti hlavou a s Lukiho pomocou vstáva zo zeme. „Nie, všetko je v poriadku a ani neviem, čo sa to vlastne s Rikom porobilo. Musel niečo zazrieť a to ho vyplašilo.“

Sardinkáňoš, a mňa práve začal svrbieť môj kocúri nos. To niečo signalizuje. Čo mohlo byť príčinou tejto

nehody? Alebo kto? A čo spôsobilo ten čudný zvuk,
ktorý som predtým zachytil?

Podozrivé, veľmi podozrivé...

Upozornenie, ktoré treba brať vážne

Vedel som, že týmto hrivnatým príšerám neradno dôverovať. Aj keď niekde čo len švihnú chvostom, treba vziať nohy na plecia, nech by to bolo hoci aj na jazdeckej dráhe, ako pred chvíľou ukázal príklad smoliarky Liny, hoci nakoniec šťastne dopadla na zadok.

Rád by som dúfal, že sa teraz Kira poučila a že bude od týchto kopytníkov bočiť. Pokiaľ ide o mňa, len som sa utvrdil v presvedčení, že kone sú celkove nebezpečné.

Na to, aby som teraz tento zážitok pustil z hlavy, nesmel by som byť Winston Churchill, syn ušľachtilého kocúra Leroya of Riverbanks-Mulberryho. Tie zvuky, ktoré som začul krátko pred incidentom, mi poriadne rozdráždili môj kocúri detektívny noštek. Okrem toho aj Lina spomenula, že krátko predtým, ako Rika pochytil ten hrozný amok, zazrela akýsi čudný tieň. Pre mňa to jednoznačne znamená, že tu ide o nejakú sabotáž.

Len čo Luki s Kirou a s pokrivkávajúcou, mierne jazdecky rozkročenou Linou a ešte stále trochu peniacim zdiveným Rikom vyšli z jazdiarne, rozhodol som sa tu ešte trochu poobhliadať po detailoch. Veď ktohovie, či po tom sabotérovi predsa nezostali nejaké stopy. Obozretne sa pustím po stopách popri mantineli a čuchom rozlišujem rozmanité pachy. Ten či onen je mi povedomý, iný zasa celkom neznámy. Ako svetaskúsený kocúr však prichádzam pomerne rýchlo na to, že tu ide o vône rôzneho pôvodu a ani nie vždy vzácné.

Musím pripustiť, že je tu veľa stôp po mačkách. Je však možné, že by tým sabotérom mohol byť daktorý z mojich kolegov? Úprimne povedané: také čosi si vôbec neviem ani len predstaviť, keďže ten pach nesvedčí jednoznačne o mačkách. A okrem toho...

Moje úvahy preruší zakňučanie:

„A ty sa tu prečo potľkaš, há?“

Pohotovo sa otočím doprava a upriem pohľad do smeru, odkiaľ prišlo to zakňučanie. Na mantineli sedí tučný sivý kocúr, ktorý o seba zjavne dostatočne neľúbí. Srsť má naježenú a kde-tu splstenu. Ľavé ucho mu odstáva a pravé má zastrihnuté. A ak sa nemýlim, aj mu niečo z neho chýba.

„Dobrý deň, volám sa Winston Churchill,“ predstavím sa priateľským tónom a bez akéhokolvek náznačky nadradenosti.